

obrnil in začel hoditi v njeno smer, ki je šla proti njeni domačiji. Počasi sva hodila jaz in ona za menoj in utajena melodija je prišla iz njenega grla, pa še te ne bi slišal, ako veter ne bi srečno zavel od nje k meni.

Tako sva midva hodila v tišini in melodiji, sonce se je skrilo izza nizkega holma in nosila vrče. Na trenutke mi je bilo, da bi zavrgel vrče, se obrnil in jo objel in jo poljubil. A nisem si upal. Potem pa mi je telo spet tako močno sla stresla, da sem komaj se drževal. Premišljeval sem, kaj bo potem, ko bova prišla na njeno domačijo, ali bom potem slišal njen glas in ime. Postajalo je vedno bolj temno, a domačije se nobene ni dalo slutiti v daljavi, le melodija se je še vedno narahlo čula. Tedaj sem končno v zraku začutil nekaj tako strašnega, da sem odvrget vrče v stran, se obrnil in hotel poljubiti dekle. Pa je zgolj majhen polh tekkel čez stezico, majhna žaba skakala ob njenem robu, vrana izletela iz koruze, zarja se rdečila na zahodu, nekaj sto korakov izpred mene pa sem ugledal zamegljeno žensko silhueto, kako se bliža in izvija iz mraka in daljave.

POSTOPNA VZPOSTAVITEV RAVNOTEŽJA

Nekoč sem padel v posebej zanimivo okoliščino in ambijent, ki se je sestavljal iz kakih petih ljudi, pomemben od njih pa mi je bil le eden. Vstopil sem namreč v prostor, kjer so ljudje nekaj kramljali med sabo in se v prvem hipu še zmenili niso zame. Jaz pa sem moral najti neko osebo, ki sem jo izgubil pred letom dni, brez nje pa nisem mogel živeti naprej. Takole je potem bilo:

Vstopim v tisto posebno okolje, nikogar nisem poznal in sem se moral hitro odločiti, koga naj ogovorim, kajti vseh skupaj se ni dalo. V hipu preletim obraze in si zberem najbolj prijetnega. Bil je to neki gospod z naočniki, ki je izdajal prijazno нрав. Stopim do njega in ga ogovorim. On me odpelje v neki kot k filodendronu in me naprosi, naj nadaljujem z zgodbo. V jedrastih besedah mu očrtam, kako iščem pogrešano osebo, kakšna je, koliko stara, moška, in kje sem jo nazadnje videl. Ko on spozna jedro, stopi k oknu, se zazre skozenj in mi pomiga, naj pristopim. Potem razgrne zaveso svilnato, da se vidi velik del sveta odspodaj. V njem zagledam tudi tisto pogrešano osebo, kako se giblje na nekem dvorišču in razklada težki tovorni avtomobil. Vzkliknem in zahtevam, da me izpusti oditi na to dvorišče, a me že drži za roko in me nikamor ne pusti. Kričim k pomoči, ali zaman, drugi gospodje nimajo časa in posluha zame. Podvomim ali je to še sploh resničnost ali pa le moraste sanje. Je resničnost. Zahtevam vsaj majhne razlage. In tedaj mi gospod z naočniki pove razlago.

»Jaz vas ne morem izpustiti,« pravi, »ker čim bi vi odšli tja v ono dvorišče poiskat vašo osebo, bi bila še ena dragocena oseba več na vekomaj izgubljena, da pa bi poznali neki postopek, kako vzpostaviti ravnotežje med onim dvoriščem in ostalim svetom, pa na žalost še ni mogoče. Zaradi tega vas lahko samo za roko primem, vam poiščem kako pravo pot za naprej, drugega ne.«

Tako grozno spoznanje bi me v trenutku prelomilo, ako se ne bi obenem domislil, da še ni vse izgubljeno.

Jana, Tomaž in jazt smo nekoč imeli razprostrt šotor poleg gozdnega potoka, da bi imeli vodo. Tako pa sem nekega jutra po-

gledal iz šotora, sem videl dva moža ko sta se bila z dolgimi noži. Prvi je bil debel pa močen kot bik, drugi pa vitek in hiter in gibčen kot podlasica. Jaz sem si zamislil, da bo oni drugi premagal prvega, kajti on bo že kako na račun svoje spretnosti zabodel nož drugemu v trebuh. Ali borba ni bila tako na hitro odločena. Bik je od časa do časa uporabil svojo moč in s čevljem šibkega sunil doli po bregu, da se je kmalu v potok zakotalil. Potem pa se je le ta spet pobral, izdril nož in se odpravil v hrib naprej borit. Včasih pa je kdo komu kakšno rano prizadejal in se je kri pokazala, a hudega ni in ni hotelo biti. Nekega dne pa se je šibki tako gibko zavrtel in zmuznil, da je debeli dobil nož v trebuh. Takrat smo Jana, Tomaž, Leopold in jaz podrli šotor in šli naprej po gozdu.

MODROST DVEH MOŽ

Sredi najhujše zime sta se sprehajala dva pijana moža. Stopala sta po visokem snegu, da jima je ta v gručah padal nazaj v škornje. Prvi je zaradi tega venomer preklinjal, drugi pa je tiho pustil, da se mu je sneg vsipal in močil nogo. Lahko sta videla, kako je vse okoli njiju belo od snega, nebo je bilo tudi belo, nič se ni izločilo, le bela ravan se je razprostirala. Ko sta prehodila dvesto korakov, se je prvi zgrudil od izčrpanosti, drugi pa je tiho ječal v stran. Začel se je ravno v tem nesrečnem trenutku delati silen snežni metež, ki je v nekaj trenutkih prekril ležečega moža, drugega pa je stoje zametel v sneženo kupo. Čez deset minut je bil en mož kot drug mrtev od zmrznitve. Nekateri drugi pa so bili takrat živi v toploti, a dveh mož nikoli več niso mogli spraviti nazaj v njihovo življenje.

KAKŠNO SMOLO JE IMAL MOJ DJED

Moj djed se je nekoč odpravil na semanj, da si nabavi konja. Za to je moral prihraniti veliko denarja. Takrat se je odpravil na semanj, v škorenju pa si je zatičal šop bankovcev, ki jih je tako stežka prigral.

Pride potem moj djed na semanj in se zapiči v najlepšega konja na semnju. Toda malo več stane kot pa lahko on da. Djed tedaj spretno zbaranta isto ceno kot ima on v škorenju. Ves vesel osedla novega konja in ga zajaha iz semnja proti domu. Prijaha tako do prvega ovinka, pa mu zamre.

JESENJSKA

Odpravil sem se, da poiščem bolezen v nekemu dekletu na Vodovodni ulici. Ko sem si uredil torbico, sem se oblekel in začel hoditi po najbližji poti, kajti ura je bila že deset v noči. Večer je bil zelo vlažen, smrad je udarjal iz obcestnih jarkov, le katere luči so gorele, mesto je dajalo zanemarjeni videz, kot da nihče nič ne skrbi zanj. Na cestah so ležali izvrženi psi, umrle mačke, vse je bilo umazano, da me je za grlo stisnilo. Čim dlje sem hodil proti Vodovodni, tem bolj grozno je postajalo. Iz metra v meter je bila umazanija in gniloba hujša, po mrhovini je zaudarjalo, kadar pa je sapa potegnila čez pot, takrat sem si z ovratnikom moral pokriti nos in usta, da